

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ: ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΨΩΡΙΑΣΗΣ, ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΩΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΩΝ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1863: Ιδρύεται ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός από τον ελβετό Ερρίκο Ντινάν.

1914: Η Ρωσία κηρύσσει τον πόλεμο στην Τουρκία, στο πλαίσιο του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

1918: Ο φιλοβενιζελικός Εμμανουήλ Μαχαιράς εκλέγεται γενικός γραμματέας της νεοσύστατης Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος (ΓΣΕΕ).

1947: Το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και η Ολλανδία σχηματίζουν τη Μπενελούξ (Benelux), που θα αποτελέσει τον πρόδρομο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

1959: Αεροσκάφος τύπου Douglas DC-3 της Ολυμπιακής Αεροπορίας, που εκτελεί το δρομολόγιο Αθήνα – Θεσσαλονίκη, συντρίβεται πέντε λεπτά μετά την απογείωσή του από το αεροδρόμιο του Ελληνικού. Οι 18 επιβαίνοντες ανασύρονται νεκροί.

1961: Η Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση (ΕΡΕ) του Κωνσταντίνου Καραμανλή κερδίζει εκ νέου τις εκλογές, εν μέσω καταγγελιών της αντιπολίτευσης για νοθεία.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

884: Μπέλα Λουγκόζι, καλλιτεχνικό ψευδώνυμο του Μπέλα Φέρεντς Ντεσό Μπλασκό, ουγγρικής καταγωγής αμερικανός ηθοποιός. (Δράκουλας) (Θαν. 16/8/1956)

1897: Πάουλ Γιόζεφ Γκέμπελς, γερμανός προπαγανδιστής του Χίτλερ. Από το όνομά του προήλθε ο όρος «γκεμπελισμός». (Θαν. 1/5/1945)

1925: Ζουτ Σιμς, αμερικανός σαξοφωνίστας της τζαζ. (Θαν. 23/3/1985)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1911: Τζόζεφ Πούλιτσερ, ουγγροαμερικανός δημοσιογράφος και εκδότης, ο άνθρωπος που έδωσε τον ορισμό της «κίτρινης δημοσιογραφίας», αλλά και δημιούργησε τα έγκυρα δημοσιογραφικά βραβεία που φέρουν το όνομά του. (Γεν. 10/4/1847)

1949: Γκεόργκι Ιβάνοβιτς Γκουρτζιέφ, (Γιώργος Γεωργιάδης), ελληνοαρμένιος μύστης και δάσκαλος. (Γεν. 13/1/1866)

1986: Μίμης Φωτόπουλος, έλληνας ηθοποιός. (Γεν. 20/4/1913)

Μίμης Φωτόπουλος (1913 – 1986)

Ο μεγάλος ηθοποιός του ελληνικού θεάτρου και κινηματογράφου Μίμης (Δημήτρης) Φωτόπουλος γεννήθηκε στις 20 Απριλίου του 1913 στη Ζάτουνα της Γορτυνίας. Τα παιδικά του χρόνια ήταν δύσκολα, καθώς έμεινε χωρίς ορφανός από πατέρα. Ξεκίνησε να σπουδάζει στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών, αλλά την παράτησε στο δεύτερο έτος. Η καλλιτεχνική του φύση τον οδήγησε στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου (τότε Βασιλικού Θεάτρου).

Πρεμιέρα στη θεατρική του καριέρα έκανε στο 1932, σε ηλικία 19 ετών, στην παράσταση Λοκαντιέρα, με το θίασο Κουνελάκη. Δύο χρόνια αργότερα αναχώρησε για την πρώτη του περιοδεία, με το θίασο Δράματος, κωμωδίας, κωμειδουλίου και επιθεωρήσεων του Θεμιστοκλή Νέζερ.

Λίγο πριν από τον πόλεμο του '40 έκανε ένα σύντομο πέρασμα απ' το χώρο του βαριετέ και το θέατρο της Κατερίνας, συμμετέχοντας σε πολεμικές επιθεωρήσεις και μουσικές ηθογραφίες.

Στη διάρκεια της κατοχής πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση, στις τάξεις του ΕΑΜ. Συμμετείχε στα Δεκεμβριανά, συνελήφθη από τις βρετανικές μονάδες και εκτοπίστηκε στο στρατόπεδο της ΕΛ Ντάμπα, από όπου επέστρεψε τον Μάρτη του 1945.

Κατά τη διάρκεια της λαμπρής καριέρας του, συνεργάστηκε με πολλούς θιάσους και γνωστούς συναδέλφους του. Σημαντικότερες συμμετοχές του ήταν στο Βυσινόκηπο του Τσέχοφ με τον πρωτοεμφανιζόμενο θίασο του Κάρολου Κουν, στις Αγριόπαπιες του Ίψεν στο θέατρο Τέχνης, στο Όνειρο καλοκαιρινής νύκτας του Σαίξπηρ στο θέατρο του Βασιλικού Κήπου. Το 1952 δημιούργησε τον δικό του θίασο, με τον οποίο περιόδευσε στην Κύπρο, στην Τουρκία, στην Αίγυπτο, στη Γερμανία, ακόμα και στην Αμερική.

Από το 1960 ασχολήθηκε με επιτυχία και με τη σκηνοθεσία. Για τελευταία φορά εμφανίστηκε στο θέατρο το 1984, μαζί με τον Λάκη Λαζόπουλο, στην

επιθεώρηση Μια στο Καστρί και μια στο πέταλο. Ξεχώρισε για το εντελώς προσωπικό λαϊκό ύφος και τους έξυπνους και πάντα εύστοχους αυτοσχέδιασμούς του.

Όπως όλοι οι μεγάλοι ηθοποιοί της γενιάς του, ο Μίμης Φωτόπουλος έκανε λαμπρή καριέρα και στον ελληνικό κινηματογράφο. Πρώτη του ταινία ήταν η Μαντάμ Σουσουά το 1948. Συνολικά έλαβε μέρος σε 101 ταινίες, σε δύο από τις οποίες είχε γράψει και το σενάριο: Προπαντός ψυχραιμία (1951) και Μια νταντά και τέζα όλοι (1971). Μεγάλες επιτυχίες θεωρούνται οι ταινίες: Ο γρουσουζής (1952), Το Σωφεράκι (1953), Η Ωραία των Αθηνών (1954), Κάλπικη λίρα (1955), Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο (1955), Ο Πατούχας (1972) κ.ά. Εκτός από τη μεγάλη οθόνη, εμφανίστηκε και στη μικρή, στην τηλεοπτική σειρά Ο θεός μας ο Μίμης, που προβλήθηκε από την ΕΡΤ2 το 1984.

Εκτός από σπουδαίος ηθοποιός, ο Μίμης Φωτόπουλος ήταν και λογοτέχνης. Έγραψε τέσσερις ποιητικές συλλογές [Μπουλούκια (1940), Ημιτόνια (1960), Σκληρά τριολέτα (1961) και Ο θάνατος των ημερών (1976)], τρία

αυτοβιογραφικά [25 χρόνια θέατρο (1958), Το ποτάμι της ζωής μου και ΕΛ Ντάμπα - Όμηρος των Εγγλέζων (1965)] και δύο θεατρικά έργα [Ένα κορίτσι στο παράθυρο (1966) και Πελοπίδας ο καλός πολίτης (1976)].

Την περίοδο της Δικτατορίας ασχολήθηκε, επίσης με τη ζωγραφική. Είχε μείνει μόνος με τις δυο κόρες του, αφού η γυναίκα του, Μαργαρίτα Τσάλα, είχε εξοριστεί στη Γυάρο. Τότε ήταν που άρχισε με γραμματόσημα να φτιάχνει πίνακες, χρησιμοποιώντας την τεχνική του κολλάζ. Συνολικά έκανε δέκα εκθέσεις των έργων του και πούλησε πάνω από εκατό πίνακες.

Ο Μίμης Φωτόπουλος υπήρξε πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου του κινητού θεάτρου «Άρμα Θέσπιδος», μέλος του διοικητικού συμβουλίου του Σωματείου Ελλήνων Ηθοποιών και μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Ελευθέρου Θεάτρου, ενώ παρασημοφορήθηκε με το Χρυσό Σταυρό του Γεωργίου Α' και το Σταυρό του Αποστόλου Μάρκου από το Πατριαρχείο Αλεξάνδρειας.

Πέθανε ξαφνικά, από ανακοπή καρδιάς, στις 29 Οκτωβρίου του 1986.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

ΝΕΦΡΑ ΚΑΛΑΜΩΝ!

Ψυχάρης Σταύρος Π.

Απληστον, κατά κανόνα, και αδηφάγον το «μεγάλο κεφάλαιο» πολλάκις δεν αρκείται σε λογικά κέρδη. Ορισμένοι δεν διστάζουν να στραγγαλίσουν ακόμη και τις Αγορές προκειμένου να γράψουν υπερκέρδη στα κατάστιχά τους. Ακόμη περισσότερο: δεν αρκούνται στα νόμιμα κέρδη από τις δραστηριότητες στα διεθνή Χρηματιστήρια κ.λπ. Συχνά οι διεθνείς τζογαδόροι στήνουν έτσι τα πράγματα ώστε να πραγματοποιούν υπερκέρδη, απομυζώντας κράτη και υπονομεύοντας τον κοινωνικό ιστό.

Με αυτόν τον «αριστερό» πρόλογο ας δούμε τι συμβαίνει στη χώρα μας - και πώς τελικά η απληστία των ξένων «επενδυτών» σώζει πι-

θανότατα τα «ασημικά» μας από τους ξένους άρπαγες.

Η πλειοψηφία των πολιτών μοιάζει να αποδέχεται έστω ως αναγκαίο κακό την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων - την πώληση δηλαδή σε εγχώριους και ξένους επενδυτές (και κερδοσκόπους) επιχειρήσεων που ανήκουν στο Δημόσιο. Φυσικά οι κάθε λογής επιχειρηματίες προσπαθούν να πάρουν τα φιλέτα και να αφήσουν τα κόκαλα... Στην παρούσα περίοδο και σε ό,τι αφορά τα ελληνικά «ασημικά» φαίνεται ότι οι κερδοσκόποι άτυχσαν. Η αυταρχία του Ελληνικού Δημοσίου να εκτελέσει το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων στα καθο-

ρισμένα χρονικά όρια άνοιξε τις ανομολόγητες ορέξεις των αρπακτικών. Με τη θεωρία ότι όσο καθυστερεί η αποτίμηση και διάθεση προς πώληση κ.λπ. των φιλέτων της δημόσιας περιουσίας τόσο φθηνότερα θα ψωνίσουν, περιμένουν... Με την προσδοκία ότι παρεχόμενου του χρόνου εκμηδενίζεται η αξία των προς ιδιωτικοποίηση προσφερομένων!

Πράγματι το ελληνικό κράτος απεδείχθη ανίκανο και απρόθυμο να υπηρετήσει την κυβερνητική επιλογή των ιδιωτικοποιήσεων προκειμένου να συμπληρωθούν τα δημόσια ταμεία. Αυτή όμως η εξέλιξη μπορεί να σώσει τα «ασημικά». Η κυβέρνηση πρέπει, εφόσον

ΤΟ ΒΗΜΑ

έχει φανεί φως στην άκρη του τούνελ, να επανεκτιμήσει προθέσεις και τιμές. Οι ξένοι επενδυτές που περίμεναν να... μηδενισθεί η αξία δημοσίων επιχειρήσεων για να ψωνίσουν (τζάμπα!) έχασαν, τους πρόδωσε η ίδια η δική τους αγορά: υπάρχει και άλλος δρόμος.

Στη διεθνή αγορά υπάρχουν και εκείνοι στους οποίους το Δημόσιο μπορεί να αναθέσει/εκμισθώσει τη διοίκηση και διαχείριση επιχειρήσεων και οργανισμών. Και να επισπράξει το Δημόσιο, σε λίγα χρόνια, πολύ περισσότερα από το «τίμημα» των εκποιήσεων.

Χρειάζεται τόλμη και καλαματιανά νεφρά προς τούτο!